

Medeni Olduk Artık

– Cevdet Dođan · 15 Mayıs 2012

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde

Kısa yolculuk için eŖeđe binilirdi,

Yakın köyden Ŗehire bir günde gelinirdi.

Menzil uzaksa eđer, giderdik rahvan atla,

Kimsenin iŖi yoktu, ne pusla ne saat'la.

Uzaktaki dostlara mektupla ulaŖırken

Acil durumlar için özel ulaklar vardı.

O dönemde herkeste haya vardı, ar vardı.

EŖi hamile iken askere giden Mehmet

Merakla beklediđi dođumun haberini

Açık seçik sormaz, mani ile sorardı.

"Ördek suya dal da gel,

Köyden haber al da gel

Bir iken iki olduk

Üç olduk mu sor da gel"

Mektup köye varınca toplanır konu, komŖu

Kimi memnun gülümser, kiminde ince sızı,

Herkes merakla dinler

Mektubu tekleyerek okuyan komşu kızı.

Evliliğinin ellinci yılını kutladık geçenlerde

Görücü usulüyle evlenen dedemizin.

Etraflarında koşuşan küçükleri

Gururla , gözlüğünün üstünden

Seyreden dedeme bakıp bakıp da

Gülüyordu gözleri, ihtiyar ninemizin.

İşte böyle dostlarım ! daha çok örnekler var,

Sizce zaman kıymetli, benimse yerim çok dar.

Ata binilir mi hiç yaşanılan dönemde,

Ses hızı kâfi değil, ıslama gündemde.

Mektup, telgraf neymiş, komşuya mail attık,

Arzda arsa kalmadı Marstan parseller sattık.

Sezaryeni, doğumu öğrendi tüm bebeler

Ar, haya deyimini hayasızlara sattık.

Her şey aşikâr oldu ,saklı,gizli kalmadı,

Evlendirme işini çektik açık pazara ,

Ev bağışlar mısın ? maaşınız ne kadar?

Diye soran hanıma çıkıyor üç beş talip,

Duymasın ninelerimiz, sonra gelir nazara.

Bütün bunlara bakıp oğlumuz oldu arsız, kızımız ise sırtık,

Eğlenelim, gülelim, medeni olduk artık.